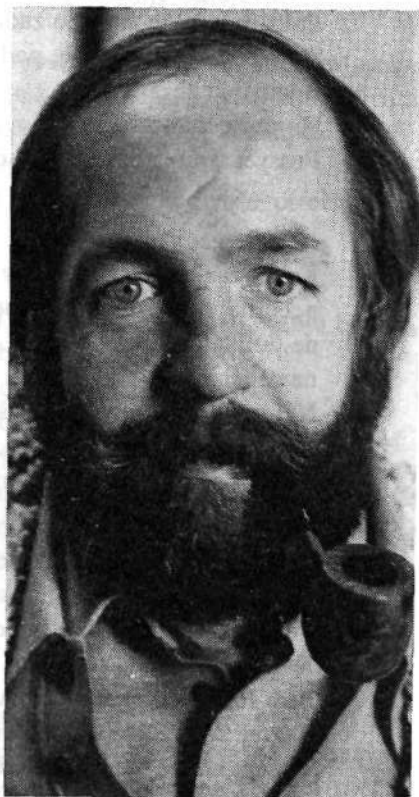

Ars audientiae

Milan
Dekleva

Pesem: invokacija stvari, belezza triste.
 Kakor klavir, z mišmi napolnjen, plavajoča
 srčna izjava. Najprej nečista odsotnost,
 pritajeno mlatišče sveta. Potem sposobnost ljubljenja:
 »vonjaj, božaj sopranske tipke prsi,
 tri in srkaj jih, vratca geneze,
 v očeh mi raste mlečen kravji dih,
 pehtran užitka, ker sem kričavka vsakršne svetósti,
 in ne le ene, odpoklicane smrti.«

Ampak ne: vse to je na koncu. Najprej pa:
 temna silina, rastoča v krogih — osišče zrenja
 spomin pred rojstvom — vzdržljivost trenja:
 tako je ovca volnena, tako je gladka koža
 odmaknjenih ljubíc, ki govoričijo v predprostorih

ležečih prazničnih pestovanj. In vendar: semence kretnje je tudi v tej negibni smeri: biti, magari pošastni cenivec tujih usod, pođpetnik angelski, drogirani čevljar razuma.

Ko smo pri angelih: dolg bo spomin, da prispemo v klet jezika. Oni imajo zasukane mošnje in peroti naših fantazem, čeravno nas nebo ureče: lebdivci, lebdivci, ne sklanjajte se k prvi poljski špranji, ne budite repišč iz ekstaz! In dvigamo čela, pečatena z uradno svobodo, medtem pa sok mezi skoz gozd, šine marčni tresljaj skoz živali, umrlim švigne podoba med vinčijansko osenčene lahti. Še smo brezglasni!

Še smo brezglasni, s polnimi usti mitske sline tehtamo molk. A ko nas imenovanje vendar napade, ležemo z oblim dežjem v osvajavčeve sanje, v korak pohajavca vežemo trmast napuh, sluteč, da nas vse prehiteva: ne le kanglice časa, šepetajoča vimena prerokovanj: vse, kar se je že zapletlo z ničem in ga zdaj trdovratno kaže, kot zaljubljenec v noči usločeni ud.
(Kdo mu bo dal copate in ga počastil s smehom?)

Potem, ko so nam besede darovane, jih izobnamo. In gremo, nenaseljeni, v gozdišča tujih leksik, a ne kot bik, ki pretepta želatino arene z magnetom in severnico v rogu: blodeč, z omahljivim odstopanjem vstran, kjer tešimo šušteče čajnike spovedank, da izpojejo v naša naročja odlomke epskih dvostišij: ne označimo poti. Ne nagona prahu. Ne pivkaste fraze prhutavih škrjancev. Niti dejstva, da mrtvi zrak je lažji. Kot da jasnina ni že odprta za naš jecljaj.

Če še lahko ozirajoč se, kakor Orfej z zadnjico, dregnemov neskrto, smo prispodoba. Kako vztrajna je milost metafor, pa vendar naslonjena v nas, ki se presežemo le kot ljudje! In to, da primera zakrije osnovni pomen, ni pomanjkljivost: ne moremo školjki očitati morja, ne moremo blaznim odvzeti bistrine, ki jih znorí. Le bitja, ki v nogavice si tlačijo

barve bogov, so pokončna. S slino si zidajo templje,
ko jim opeka iz črvov in las oblastnikov postane prekrhka.

Le bitjem harmonskih pogledov ne nasprotuje pajčja
slast rekanja iz — : drugod. Grenčava peška breskve,
ki s praznino trmasto moti svoj cvet in nezastraženi hram,
v katerem pojejo žrmlje poklicnih molivcev, sta volilo
vsem oskrbnikom besed, ko v čelih stiha opažajo sled
strela: še zdaj kapljá minljiva neizmernost živahne smrti
z resnic naših domovanj. Če sem jo čakal, sem že davno bron.
Če sem jo videl, že dolgo več ne pišem velikih začetnic, razen
za poklice ljudi: Plódovec, Travar, Kostivec, Molčnik!

Pesem: luminiscenca temne prilike astralnih ušes
in sferičnih glasilk. Bliža se, močna in potna koža ženske,
ki jo je ljubi pravkar zoral. Bliža se, zapogiba popkovje,
vitice, seske polipov, dednost rasti: pride, in otrokom
oči kerubinsko žarijo. V naš račun pahne škornje s petelinjim
petjem, železniške kovčke, penečo sodavico trgovčevih vdov:
pride, in srce se sesede kot pnevmatična katedrala
ki je našla sakralnost, in razgovor je že neopazno začel:
uganemo ga iz brezmejne blagosti poganov ter iz cipres.

Z vednostjo modrobradca se odškrinemo v najmanj
prisojno komoro posluha . . . čemotna tišina, zbrana
v oddaljenih nabiralcih regrata . . . razžarjeni sveti hrošč,
sprehajavec nebeškega korza . . . mozeg legend na ribarniškem
pultu . . . Očetnjava, očetnjava! Očitnost, očitnost!

Prepis prisotnosti se navdušuje! »Rumenost kutin je romaneskna«,
bo izrečeno. »Sipkost žaganja je sipja!« — Postopoma, kakor
drobilec jajca vtre se v bit, zapusti modrost jezika svojo
končno sled: nastanek sinonima.